

Hogere voorziening ingesteld op 30 januari 2009 door Société des plantations de Mbanga SA (SPM) tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Achtste kamer) van 13 november 2008 in zaak T-128/05, SPM/Raad en Commissie

(Zaak C-39/09 P)

(2009/C 90/16)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Société des plantations de Mbanga SA (SPM) (vertegenwoordiger: A. Farache, advocaat)

Andere partijen in de procedure: Raad van de Europese Unie, Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

— primair:

- het arrest van het Gerecht gedeeltelijk vernietigen;
- de Commissie te veroordelen tot het betalen van schadevergoeding en haar verwijzen in de kosten van beide gedingen, rekwirantes kosten daaronder begrepen;

— subsidiair:

- de zaak terugverwijzen naar het Gerecht om de zaak opnieuw te behandelen en het bedrag van de te betalen schadevergoeding vast te stellen.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante voert ter onderbouwing van haar hogere voorziening in wezen twee middelen aan.

Met haar eerste middel betoogt zij dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de gemeenschapsregeling voor de invoer van bananen niet kennelijk zwaar indruist tegen het beginsel van handhaving van een daadwerkelijke mededinging, welk beginsel volgens rekwirante een rechtsregel vormt die ertoe strekt, rechten aan particulieren toe te kennen.

In dit verband beroept rekwirante zich enerzijds op het feit dat het Gerecht de doelstellingen inzake mededinging niet in aanmerking heeft genomen, voor zover het zijn oordeel enkel heeft gebaseerd op de algemene doelstellingen die specifiek in het kader van de gemeenschappelijke marktordening in de bananensector worden beoogd. Rekwirante stelt anderzijds dat het Gerecht het verband tussen de gemeenschapsregeling en de op de bananenmarkt bestaande mededingingsbeperkende praktijken onjuist heeft opgevat, doordat het niet heeft erkend dat de ge-

meenschapsbepalingen het door middel van invoercertificaten mogelijk maken, economische voordelen toe te kennen aan sommige geprivilegieerde marktdeelnemers, wier positie op de markt wordt versterkt door de bestaande regels.

Met haar tweede middel stelt rekwirante schending door het Gerecht van de algemene rechtsbeginselen en met name van het beginsel van behoorlijk bestuur, op grond dat het Gerecht heeft geoordeeld dat dit laatste beginsel op zich geen rechtsregel vormt die ertoe strekt, rechten aan particulieren toe te kennen. Dit beginsel is in de rechtspraak evenwel meermaals bevestigd en brengt in casu voor de Commissie de verplichting mee, rekening te houden met de bijzondere situatie van de markt en van de producenten die bij de vaststelling van de gemeenschapsregeling niet voor de toekenning van de hoedanigheid van marktdeelnemer in aanmerking kunnen komen.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het VAT and Duties Tribunal, Manchester (Verenigd Koninkrijk) op 29 januari 2009 — Astra Zeneca UK Limited/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Zaak C-40/09)

(2009/C 90/17)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

VAT and Duties Tribunal, Manchester

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Astra Zeneca UK Limited

Verwerende partij: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Prejudiciële vragen

- 1) Moet in de omstandigheden van dit geval, waar werknemers op grond van hun arbeidsovereenkomst de optie hebben om een deel van hun bezoldiging op te nemen in de vorm van waardebonnen, artikel 2, lid 1, van richtlijn 77/388/EEG (¹) van de Raad (de Zesde btw-richtlijn) (thans artikel 2, lid 1, sub c, van de primaire btw-richtlijn) aldus worden uitgelegd, dat de verschaffing van die bonnen door de werkgever aan de werknemers een dienst is die onder bezwarende titel wordt verricht?

- 2) Zo nee, moet artikel 6, lid 2, sub b (thans artikel 26, lid 1, sub b), dan aldus worden uitgelegd, dat de verstrekking van bonnen door de werkgever aan de werknemers overeenkomstig hun arbeidsovereenkomst, moet worden gelijkgesteld met een dienst, indien de bonnen bestemd zijn om door de werknemers voor privédoeleinden te worden gebruikt?
- 3) Indien de verstrekking van de bonnen geen dienst is die onder bezwarende titel wordt verricht in de zin van artikel 2, lid 1, en evenmin met een dienst moet worden gelijkgesteld op grond van artikel 6, lid 2, sub b, moet artikel 17, lid 2 (thans artikel 168), dan aldus worden uitgelegd, dat het de werkgever in staat stelt om de btw terug te vorderen die hem in rekening is gebracht bij de aankoop van de bonnen en de levering daarvan aan de werknemers overeenkomstig hun arbeidsovereenkomst, indien de bonnen bestemd zijn om door de werknemers voor privédoeleinden te worden gebruikt?

(¹) Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1).

selectie ter inspectie van andere schepen dan vissersvaartuigen en pleziervaartuigen waarmee ten hoogste 12 passagiers mogen worden vervoerd.

Artikel 11, lid 2, sub c, van richtlijn 2000/59 bepaalt dat indien de bevoegde autoriteit het resultaat van een inspectie niet bevredigend acht, zij ervoor zorg draagt dat het schip de haven niet verlaat voordat het zijn scheepsafval en/of ladingresiduen bij een havenontvangstvoorziening heeft afgegeven overeenkomstig de artikelen 7 en 10.

De Republiek Estland heeft aangekondigd dat zij voornemens is om de Estse wetgeving aan te vullen, teneinde deze bepalingen van de richtlijn correct om te zetten. De Commissie beschikt niet over informatie betreffende de vaststelling van dergelijke wijzigingen.

(¹) PB L 332, blz. 81.

Beroep ingesteld op 30 januari 2009 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Republiek Estland

(Zaak C-46/09)

(2009/C 90/18)

Procestaal: Ests

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: E. Randvere en K. Simonsson)

Verwerende partij: Republiek Estland

Conclusies

— vaststellen dat de Republiek Estland, door richtlijn 2000/59/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 27 november 2000 betreffende havenontvangstvoorzieningen voor scheepsafval en ladingresiduen niet correct in nationaal recht om te zetten, de krachtens artikel 11 van richtlijn 2000/59/EG op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— de Republiek Estland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Uit artikel 11, lid 2, sub a, van richtlijn 2000/59 volgt dat de Republiek Estland verplicht is om criteria vast te stellen voor de

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Stockholms tingsrätt (Zweden) op 6 februari 2009 — Konkurrensverket/TeliaSonera Sverige AB

(Zaak C-52/09)

(2009/C 90/19)

Procestaal: Zweeds

Verwijzende rechter

Stockholms tingsrätt

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Konkurrensverket

Interveniërende partij: Tele2 Sverige Aktiebolag

Verwerende partij: TeliaSonera Sverige AB

Prejudiciële vragen

- 1) Onder welke voorwaarden is sprake van schending van artikel 82 EG op grond van een verschil tussen de prijs die een verticaal geïntegreerde onderneming met machtspositie bij de verkoop van voor de tussenhandel bestemde ADSL-producten aan haar concurrenten in het groothandelssegment toepast, en de prijs die dezelfde onderneming in het eindgebruikerssegment toepast?
- 2) Zijn alleen de prijzen van de onderneming met een machtspositie voor eindgebruikers relevant of moet bij de beoordeling van de eerste vraag ook rekening worden gehouden met de prijzen van de concurrenten op de eindgebruikersmarkt?